

Sygn. akt II CSK 501/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku A. S. , K. S. i E. R.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P. sprawującego funkcję Starosty oraz P. Spółki Akcyjnej w L. Oddziału w Ł.

o stwierdzenia nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa -  
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 900zł (dziewięćset  
złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez wnioskodawców skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, zawarty na s. 2-3 tej skargi, oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu skarżących na s. 3 zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do ogólnikowego zasygnalizowania pewnej kwestii materialnoprawnej, do której trudno, ze względu na jej nieprecyzyjne sformułowanie, ustosunkować się. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionego zagadnienia nie osadza w jakimkolwiek kontekście prawnym, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest osadzenie go w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazali bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 7 k.c. oraz art. 345 k.c., ani też – poza głośliwym stwierdzeniem – nie wyjaśnili, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów, ani nie wskazali orzeczeń będących źródłem twierdzonych wątpliwości i rozbieżności.

Powołanie się na str. 3 na oczywistą zasadność skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), poprzestające na odwołaniu się do wcześniej poczynionych zarzutów naruszenia przepisów postępowania i niezawierające jakichkolwiek argumentów na rzecz twierdzenia o „oczywistej” (a więc ewidentnej, nie budzącej żadnych wątpliwości, widocznej bez potrzeby bliższej analizy) zasadności skargi, w ogóle nie odpowiada wymaganiu, o którym mowa w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., a więc nie może stanowić podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 8 pkt 1, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013 r., poz. 461).